

sammen, selv om vi egentlig kun arbejder 37 timer om ugen, at vi ikke giver os tid til at tale med hinanden? Jeg ville gerne have, at vi tog en debat om, hvor gode vi som kollegaer er til at lytte til hinanden og ærligt høre efter, når man spørger: Hvordan har du det i dag? Det synes jeg vi alle sammen kunne lære noget af.

Så jeg synes, at temaet og bemærkningerne i lovforslaget er fuldstændig korrekte, men vi kan ikke støtte det, som det ligger.

Kl. 16:19

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Fru Line Barfod som ordfører.

Kl. 16:19

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Jeg synes, det er rigtig godt, hvis der kommer noget fokus på de unge, der ikke er udadreagerende, men indadreagerende. Det er, som andre også har været inde på, tankevækkende, når man ser, hvor mange tiltag der indimellem bliver sat i værk, hvis der er nogen, der reagerer udad over for andre, men hvor lidt der bliver sat i værk, hvis folk reagerer indad og begynder at skade sig selv eller bare går rundt og har det rigtig, rigtig dårligt. Så derfor synes jeg, det er fint, at Det Radikale Venstre fremsætter det her beslutningsforslag, så vi får mulighed for at diskutere, hvad det er for nogle initiativer, der kan være behov for at tage.

Jeg tror, at der er behov for at gøre noget ekstra, som der også bliver foreslået her, men jeg er lidt betænkelig ved forslaget om noget SSP-lignende med frivillige foreninger – jeg vil i hvert fald gerne høre noget mere om, hvad det er, Det Radikale Venstre lægger op til. Jeg synes, det er rigtig, rigtig vigtigt med frivillige foreninger på det her område – der er overhovedet ingen tvivl om, at dem kan vi ikke undvære – men derfra og så til at udveksle personfølsomme oplysninger, som man gør i SSP-samarbejdet, er der alligevel et skridt, og jeg mener, det er væsentligt at få nærmere belyst, hvad det er, De Radikale forestiller sig her.

Jeg tror også, man er nødt til at se på, at det mange af de steder, hvor de unge kommer i dagligdagen, ville hjælpe, hvis der var flere ressourcer, hvis der var flere voksne, som i hverdagen havde tid til at snakke med de unge – også dem, der er stille – både i skolen, i fritidshjemmet, i fritidsklubberne, ungdomsklubberne osv. Det ville hjælpe, hvis der var ordentlig tid til at tage sig af dem, der har et behov, og tid til også at tage sig af dem, man kan se har et behov, men

som ikke selv råber højt op om det. De, der råber højt, opdager man som regel – det er ikke altid, at der så bliver gjort noget, men man opdager dem – men de, der bare er stille, bliver ofte ikke opdaget. Så langt mere tid, dvs. flere voksne i hverdagen, vil være en stor hjælp.

Så var fru Vivi Kier inde på forholdet mellem familie og arbejdsliv, og der er det jo besynderligt med hensyn til den Familie- og Arbejdslivskommission, som regeringen selv nedsatte, og som jo pegede på en række initiativer, som man burde se på, og som prøvede at rejse en debat om, hvordan vi kan få familie og arbejdsliv til at hænge sammen, at det jo ligesom ikke førte til noget som helst – ikke, at jeg var enig i alle de forslag, de kom med, men de prøvede faktisk at rejse en debat om, at vi skal se på, hvordan vi indretter samfundet, så familie- og arbejdsliv kan hænge sammen; det er der i den grad brug for. Rigtig mange mennesker – både de voksne, der går på arbejde, og vores børn og unge – kan ikke holde til den måde, vi har indrettet samfundet på i dag. Der er altså behov for, at vi ser på, hvordan ens arbejdsliv kan hænge sammen med, at man har et familieliv, og hvordan vi sikrer, at man bor tæt på sit arbejde, så man ikke har mange timers transport. Men der er også behov for at se på, hvordan vi sikrer, at det arbejdsliv, man har, ikke tømmer en så meget for ressourcer, at man ikke har noget energi tilbage, når man kommer hjem, men at man tværtimod har lige så meget energi med sig, når man går hjem fra arbejde, som man havde, da man kom på arbejde – altså en bæredygtighedstankegang også i forhold til vores arbejdsliv. Det ville hjælpe meget, tror jeg, at man begyndte at sikre en større sammenhæng der.

Så er der selvfølgelig brug for nogle af de særlige initiativer, som De Radikale peger på, med noget intensiv hjælp og selvfølgelig også gratis psykologbistand – det kommer vi også til at diskutere senere i forbindelse med andre beslutningsforslag, der er fremsat – og i høj grad også efteruddannelse, videreuddannelse, supervision osv. til alle de voksne, der særlig arbejder med selvmordstruede unge, men i høj grad også dem, der arbejder inden for hele det store område, hvor man normalt kommer i kontakt med børn og unge, og som har godt af at kunne se forskellige signaler og har brug for at vide, hvordan man så skal reagere i de forskellige tilfælde.

Så er der jo altså også brug for, at vi kommer meget længere ud med debatten og får ændret holdningerne i samfundet, så det bliver mindst